

Winners CPC Third Annual Photography Competition

First Winner: Malakeh Mir Pouya (Pressure)

Second Winner: Algis Griskevicius
(Becoming Woody)

Third Winner: Farzad Emami
(From "Trunk" Collection)

پایدارترین تشکلی که در این فاصله ی زمانی بنیاد نهاده شد و بطور مستمر نمایشگاه ها و مسابقات خود را برگزار کرده است و همچنان به فعالیت خود ادامه می دهد، کلوب عکس کارون است. این کلوب 5 سال پیش با هدف ارتقاء فن و هنر عکاسی و ایجاد ارتباط بین المللی میان عکاسان، ارتباطی که ربع قرن برای عکاس ایرانی قطع شده بود، در تهران تشکیل گردید. کلوب کارون تنها گروه عکاسی ایران بود که اعضا را ارزیابی نمی کرد و ثبت نام برای همه آزاد بود. آنانی که می توانستند رشد می کردند. این کلوب به تناوب 50 تا 300 عضو داشته است. دفتر مرکزی این کلوب از یک سال و نیم پیش به ونکوور منتقل شد ولی همچنان شمار زیادی از اعضا ایرانی هستند. کلوب عکس کارون عضو انجمن عکاسان کاناداست.

اگر به مجموعه ی عکس های تاریخ ایران بنگریم، عکاسی مستند بالاترین جایگاه را در عکاسی ایران دارد. از اواسط دهه ی 40 با پیدا شدن امکان اعزام دانشجو به خارج و تحصیل هنر عکاسی توسط دانشجویان، عکاسی هنری در ایران مفهوم یافت.

رشد مجدد و سریع عکاسی در ایران در اوایل دهه ی 50 با توجه به گسترش ارتباط جامعه با اروپا و با حمایت مجدد حکومتی از هنر آغاز شد. تعداد انگشت شماری از دانشجویانی که برای عکاسی به فرنگ رفته بودند (مانند کامران عدل) به ایران بازگشتند. اکثر عکاسان این دوره در رشته ی عکاسی تحصیل نکرده خودآموخته بودند. نصرالله کسرائیان معمار بود. مریم زندی اقتصاد خوانده بود. افشین شاهرودی حسابدار بود. هادی شفائیه شیمی و داروسازی خوانده بود. و نیز خیل عکاسان تجربی. این نسل مجموعه ی گرانبهایی نگاتیو و اسلاید از ایران و ایرانیان تهیه کردند. روستاهایی را که پای شهریان به آنجا نرسیده بود، شناسایی و عکاسی کردند. این نسل بنیادگذار عکاسی نوین ایران بود.

در اوایل دهه ی 50 هادی شفائیه برای اولین بار در ایران، پس از دوران قاجار، کلاس آموزش عکاسی علمی کلاسیک و هنری را در دانشگاه صنعتی شریف به صورت تک درس برپا نمود. من آسیستان او بودم. پس از آن همین کلاس در دیگر دانشگاه ها و از جمله در دانشگاه تهران تشکیل گردید. اولین جزوه ی آموزش علمی عکاسی به فارسی تالیف شد. پس از بازگشایی مجدد دانشگاه، آقای شفائیه رشته ی عکاسی (لیسانس عکاسی) را در دانشگاه بنیادگذاری کرد. نخستین کتاب مدون آموزش عکاسی نیز تحت عنوان "فن و هنر عکاسی" توسط وی تالیف گردید. از این کتاب تا کنون هشت چاپ منتشر شده است و همچنان بهترین مرجع آموزش عکاسی است. اولین نسل عکاس تحصیل کرده ی ایرانی در سال 1367 فارغ التحصیل شدند، کسانی هم اکنون در دانشگاه ها تدریس می کنند. هادی شفائیه (متولد 1302) پدر عکاسی نوین و علمی ایران، هم اکنون در آمریکا در منزل پسر خود دوران بازنشستگی اش را می گذراند. در این دوره عکاسان دیگری نیز به تالیف و ترجمه ی کتاب های آموزشی و دیگر کتاب های عکاسی اقدام نمودند و عکس هایشان را به صورت کتاب چاپ کردند. مجلات عکاسی نیز پا گرفتند.

اما تفاوت اساسی عکاسی در اروپا و ایران چه بود؟

پس از اختراع دوربین عکاسی، زمانی که عکاسان اروپایی دوربین به دست گرفتند، پشتوانه ی قرون متمادی اروپا را پشت سر داشتند. نخستین عکاسان اروپایی همان نقاشان بودند، که مکاتب هنری را با قلم خود تجربه کرده و به خوبی می شناختند. ژان لوئی داگر که عکاسی را ثبت کرد، خود یک نقاش باتجربه بود. دوربین عکاسی اروپایی با قرن ها تجربه عکاسی می کرد؛ با تمام ایسم ها!

اما در ایران چه گذشت؟